

M BULLETT MÖTER MANOWAR

Av JANNE MATTSSON Foto SEBASTIAN KONOPKA

SRM gav Bullets gitarrister tillika Manowarfantaster Hampus Klang och Alexander Lyrbo ett drömerbjudande. Chansen att stå öga mot öga med Joey DeMaio och ställa frågorna som de alltid har grunnat på.

Resultatet av detta möte blev en intervju som spänner från påkostade djurhudar, trafikvett och 3D-ljud till hur den 61-årige hårdockslegendaren själv vill bli ihågkommen.

– Jag vill se mig själv som Tony Montana i filmen »Scarface«. Jag har haft mod och stake att hela tiden gå min egen väg.

Få svenska band är lika stora fans av Manowar som Bullet. När Växjöbandet var djs på Metallsvenskans efterfest 2008 hade de gjort en bland-cd bestående av enbart Manowars låt »Achilles, agony and ecstasy in eight parts« från albumet »The triumph of steel« (1992). De hann spela den drygt 28 minuter långa låten två gånger innan de handgrip-ligen blev bortförsta från dj-båset. Hampus jobbade även med backlinen när originalgitarristen »Ross the Boss« Friedman och bandets mest klassiska trummis Scott Columbus (1956-2011) spelade på Muskelrocken 2010.

Hampus har dock aldrig träffat Joey DeMaio. För två år sedan fick däremot hans gitarristkollega Alexander Lyrbo till ett snabbt flygplatsmöte med Manowars obestridda ledare. Hampus, som satt i baren, missade tillfället och vägrade tro att det var sant. När SRM nyligen presenterade förslaget att Bullet skulle kunna få intervju Joey DeMaio trodde Hampus först att det var ett skämt.

Men mötet, som sker i Stockholm, mellan de förhållandevis unga svenska metalmusikerna och mentorn från USA är på riktigt. För att riktigt imponera på Joey och snabbt bryta isen har Hampus och Alexander med sig en specialbeställd tårta föreställande omslaget till Manowars debutalbum »Battle hymns« (1982). Joey ser först aningen skeptisk ut. Sedan tackar han hjärtligt för tårtan. Basisten berättar att han är ordentligt trött på alla skitstövlar i branschen och är genuint glad över tårtan. Medan han låter sig väl smaka börjar de tre att prata.

Joey minns mötet med Alexander och ett par andra Bulletmedlemmar som skedde på Kastrups flygplats 2013.

– Jag höll precis på att gå genom säkerhetskontrollen när ni kom och började att snacka med mig, säger Joey. Personalen höll på att gå igenom min väska. De jävlarna trodde att jag hade någon

olaglig skit med mig och ni höll mig sällskap under tiden. Kul att träffas igen. Jag glömmar alltid namn, men ansikten glömmar jag aldrig. Jag vill tacka dig igen för att du tog dig tid. Det är ett stort minne för mig.

– Äsch, lägg av. Klart att jag tar mig tid att snacka när chansen ges. Vi är ju alla bröder av metal. Glöm aldrig det.

Vi var lite rädda att störa dig, för man vet aldrig hur folk ska reagera. Finns det någonting som du kan bli extra upprörd över?

– Folk som kör långsamt i omkörningsfilen. Det är det absolut värsta jag vet. Den amerikanska motorvägen är uppdelad i tre filer: krypfil, normalfil och omkörningsfil. Ska man krypa fram får man fan hålla sig till den jävla krypfilen. Ligg inte i mitten och stör oss andra och ligg absolut inte i omkörningsfilen, för då brinner jag till. Jag kör en stor svart Hummer och ibland önskar jag bara att jag fick köra över bilarna framför mig precis som de gör på tv. Jag har ofta sådana tankar. Det är tur för många, inklusive mig själv, att det bara är tankar.

Hampus och Alexander tillsammans med tårtan till Joey. Joey lät sig väl smaka men att fotograferas tillsammans med tårtan ville han inte.

Det känns som om du tar bandet på större allvar än de andra. Det är alltid du som åker runt och kollar att allting fungerar till er belåtenhet. Man hör aldrig talas om att gitarristen Karl Logan far iväg och skaffar sig festivalunderlag.

– Nej, det kan verka som att det är ett emmans-företag men det är långt ifrån sanningen. Manowar är ett lag, en enhet. Vi jobbar mot samma gemensamma mål och vi gör det alla på olika vis.

När insåg du att din musik har skapat ett arv och kommer att leva vidare från generation till generation?

– Så fort min första inspelning var gjord. Det är ingenting som man egentligen tänker på. Jag spelade i massor av småband innan Manowar kom i gång. Direkt när vårt första album »Battle hymns« var inspelat och skivan tryckt kände jag mig... Inte mäktig, inte odödlig, men som att »nu har jag gjort någonting som kommer att leva vidare för evigt«. Det är ingenting unikt för mig, ni kommer också att leva vidare. Ni har också släppt plattor. Så fort musiken finns inspelad kommer den aldrig att försvinna. Om det så bara handlar om fem eller tio sålda exemplar. Det är precis samma sak med en bra konsert. Gör man inte alltid sitt bästa utan ger en dålig konsert, etsar den sig fast hos fansen. Som musiker har man inte råd att göra sådana misstag. Det är därför jag tar Manowar på så stort allvar.

Är efter år har Manowar alltid hållit en rak linje. Aldrig vikt ned sig, aldrig svikit sina ideal. Blir det svårare för varje år som går eller har du kommit till ett stadium i livet där du bara skiter i vad andra tycker?

– Allting handlar bara om ärlighet. Ren ärlighet och ingenting annat. Ta ett band som AC/DC. De är trogna sig själva och sin musik. När de plockar upp sina instrument låter det på ett speciellt sätt och ingen kritiserar dem för det. Det är den lågan

»Jag kör en stor svart Hummer och ibland önskar jag bara att jag fick köra över bilarna framför mig precis som de gör på tv. Jag har ofta sådana tankar«